

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/103/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5620200822
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5620200822.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka, Mgr. Miroslava Šeptáka, v sporovej právnej veci žalobcu: VIPEX - R, s.r.o., so sídlom Hlavná 129, 032 02 Závažná Poruba, IČO: 44 917 465, proti žalovanému: NBD Liptovská Sielnica, s.r.o., so sídlom 1. mája 724, 031 01 Liptovský Mikuláš, IČO: 50 534 084, zastúpenému zástupcom C&T Advokáti s.r.o., so sídlom Fedinova 3b, 851 01 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 51 284 961, v konaní o zaplatenie 638.675,99 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného v podaní zo dňa 22.05.2020 proti uzneseniu Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 5Cb/15/2020-100 zo dňa 21. apríla 2020, takto

rozhodol:

I. Uznesenie Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 5Cb/15/2020-100 zo dňa 21. apríla 2020 p o t v r d z u j e.

II. Žalobca m á n á r o k voči žalovanému na p l n ú náhradu trov tohto odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením č.k. 5Cb/15/2020-100 zo dňa 21. apríla 2020 okresný súd ako súd prvej inštancie (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) výrokom I. konanie s poukazom na § 145 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“ alebo „Civilný sporový poriadok“) zastavil. Výrokom II. okresný súd priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania od žalobcu v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením, vydaným vyšším súdnym úradníkom po právoplatnosti tohto uznesenia.

2. V odôvodnení napadnutého uznesenia okresný súd poukázal na žalobu žalobcu, podanú dňa 20.03.2020, ktorou sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť sumu 638.675,99 Eur s príslušenstvom a náhrady trov konania titulom zmluvnej pokuty, dohodnutej v zmysle ustanovení Zmluvy o pôžičke zo dňa 18.07.2016. Žalobu podal z dôvodu uznesenia Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp.zn. 9Cb/60/2019 zo dňa 18.11.2019, právoplatného dňa 21.02.2020, ktorým mu okresný súd vo výroku II. uložil povinnosť podať na príslušný súd v lehote 30 dní od právoplatnosti žalobu o zaplatenie 638.675,99 Eur s príslušenstvom voči žalovanému. Dňa 23.03.2020 doručil žalobca okresnému súdu späťvzatie žaloby, v rámci ktorého zoberal žalobcu v celom rozsahu späť, a to z dôvodu nesprávneho petitu a nesprávne určeného súdu. Navrhol zastavenie konania a nepriznanie nároku na náhradu trov konania žiadnej strane. Podaním doručeným okresnému súdu dňa 08.04.2020 žalovaný oznámil, že so späťvzatím žaloby súhlasí, aj keď v zmysle § 146 ods. 1 CSP nie je jeho súhlas relevantný. Navrhol konanie zastaviť, uznesenie o nariadení zabezpečovacieho opatrenia sp.zn. 9Cb/60/2019 zo dňa 18.11.2019 zrušiť a priznať mu nárok na plnú náhradu trov konania voči žalobcovi. Okresný súd ďalej poukázal na § 144 CSP, § 145 ods. 1 CSP a § 146 ods. 1 CSP. Keďže žalobca vzal žalobu v celom rozsahu späť skôr než sa začalo predbežné prejednanie sporu alebo pojednávanie vo veci samej, nebol k späťvzatiu žaloby potrebný súhlas žalovaného. Žalovaný z vlastnej iniciatívy súhlasil so späťvzatím podaním zo dňa 01.04.2020. Na základe dispozitívneho úkonu žalobcu a v súlade s citovanou právnou úpravou okresný súd rozhodol o zastavení konania. Pokiaľ išlo o trvanie

zabezpečovacieho opatrenia nariadeného uznesením v konaní sp.zn. 9Cb/60/2019 zo dňa 18.11.2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp.zn. 13Cob/11/2020 zo dňa 28.1.2020 okresný súd uviedol, že aktuálne preveruje podanie žaloby na upomínacom súde v Banskej Bystrici. O nároku na náhradu trov konania okresný súd rozhodol s poukazom na § 256 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP. V tejto súvislosti uviedol, že späťvzatie žaloby predstavuje subjektívnu (t.j. zavinenú) skutočnosť, s ktorou zákon spája zastavenie konania. Preto okresný súd rozhodol podľa § 256 ods. 1 CSP. Pri rozhodovaní o trovách konania bolo však povinnosťou okresného súdu skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách, teda aj na strane žalobcu, aj na strane žalovaného. Žalobca vo svojom späťvzati ako dôvod uviedol len to, že berie žalobu späť z dôvodu nesprávneho petitu a nesprávne určeného súdu. Za daných okolností bolo možné pričítať procesné zavinenie na zastavení konania žalobcovi. Nárok na náhradu trov konania tak podľa okresného súdu vznikol protistrane, t.j. žalovanému. Na základe toho okresný súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania tak, ako je uvedené v II. výroku tohto uznesenia. V závere napadnutého uznesenia okresný súd uviedol, že o výške trov konania rozhodne súdny úradník po právoplatnosti tohto uznesenia samostatným rozhodnutím.

3. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný v podaní právneho zástupcu zo dňa 22.05.2020 (č.l. 107 spisu), doručenom prostredníctvom elektronických prostriedkov so zaručeným kvalifikovaným elektronickým podpisom (ďalej len „KEP“), ktoré odôvodnil tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP) a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP). V podanom odvolaní žalovaný poukázal na to, že aj sám okresný súd v I. odstavci napadnutého uznesenia (poznámka krajského súdu: žalovaný mal na mysli - v odseku - § 220 ods. 4 CSP vo väzbe na § 234 ods. 2 CSP) uviedol, že žalobca toto konanie inicioval z dôvodu uznesenia okresného súdu sp.zn. 9Cb/60/2019 zo dňa 18.11.2019, ktorým bolo nariadené zabezpečovacie opatrenie vo forme záložného práva na majetok žalovaného (ďalej len ako „zabezpečovacie opatrenie“). Napriek tomuto konštatovaniu, okresný súd v uznesení v 8. „odstavci“ v súvislosti s vydaným zabezpečovacím opatrením uviedol, že: „...súd aktuálne preveruje podanie žaloby na upomínacom súde v Banskej Bystrici“. Takýto postup okresného súdu bol však v rozpore s § 336 ods. 4 CSP v spojení s § 335 ods. 1 CSP podľa ktorého jednoznačne platí, že: „Neodkladné opatrenie nariadené po začatí konania vo veci samej súd prvej inštancie aj bez návrhu zruší rozhodnutím, ktorým žalobu odmieta alebo zamietá alebo ktorým konanie vo veci samej zastavuje.“ Bolo teda zrejmé, že existencia iného konania je v tomto prípade v súvislosti s trvaním zabezpečovacieho opatrenia irelevantná a ak okresný súd zastavil konanie vo veci samej, mal povinnosť súčasne rozhodnúť aj o zrušení zabezpečovacieho opatrenia v celom rozsahu. Podľa žalovaného je nepochopiteľné, že okresný súd vydal napadnuté uznesenie a nezrušil svoje zabezpečovacie opatrenie, aj keď sám konštatoval, že toto súdne konanie bolo iniciované práve v dôsledku zabezpečovacieho opatrenia. Preto bol žalovaný názoru, že práve týmto došlo k závažnému porušeniu jeho práv a odopreniu jeho základného práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), keď okresný súd napriek zastaveniu konania nepostupoval v súlade so zákonom a nezrušil zabezpečovacie opatrenie, ktoré má na činnosť žalovaného devastujúci dopad, navyše ak uplatňovaná pohľadávka nespočívala v žiadnom reálnom plnení, ale v neprimeranej zmluvnej pokute, na ktorú nárok žalobcovi vôbec, podľa žalovaného, doteraz nevznikol. Zvýraznil, že postup okresného súdu bol o to viac nepochopiteľný, keď vydané zabezpečovacie opatrenie má pre neho značné negatívne dôsledky, o čom okresný súd informovali aj spoločníci žalovaného listom zo dňa 03.04.2020 založeným v súdnom spise. V tejto súvislosti dôvodil, že: „Zabezpečovacím opatrením v podstate totiž došlo k zablokovaniu akejkoľvek podnikateľskej činnosti žalovaného, keďže žalovaný okrem predmetných nehnuteľností zablokovaných zabezpečovacím opatrením určených na predaj konečným spotrebiteľom nedisponuje žiadnym iným majetkom a ani nevykonáva žiadnu inú podnikateľskú činnosť. Podstatou podnikania žalovaného je výlučne predaj nehnuteľností - bytov v jeho vlastníctve. V dôsledku nariadeného zabezpečovacieho opatrenia však boli všetky dohodnuté obchody zastavené a záujemcovia o kúpu bytov odsunutí na neurčito. Okrem toho je už dnes zrejmé, že vydané zabezpečovacie opatrenie spôsobilo žalovanému značné škody, keďže trhovú hodnotu zaistených nehnuteľností aj z dôvodu súčasnej pandémie výrazne klesla a stále klesá. V dôsledku tohto konania sú rovnako existenčné ohrození aj spoločníci žalovaného, ktorí financovali výstavbu daných nehnuteľností a ktorí počítali s príjmom z predaja týchto nehnuteľností. Finančné prostriedky získané z predaja tohto majetku žalovaného v hodnote viac ako milión eur totiž mali byť prostredníctvom vrátenia pôžičiek plánovaným príjmom oboch spoločníkov žalovaného spoločnosti Cestné stavby Liptovský Mikuláš, spol. s r.o., IČO 31 563 732, ako aj spoločnosti TUBAU, a.s. IČO: 35 801 999, ktorá je od 21.05.2020 jediným spoločníkom žalovaného. Priamym dôsledkom vydaného

zabezpečovacieho opatrenia je tak stav, keď obaja spoločníci nemali dostatok prostriedkov na vyplatenie miezd za mesiac február 2020, pričom tieto spoločnosti spolu zamestnávajú v súčasnosti takmer 500 kmeňových zamestnancov, ktorých rodiny sa na výplatu miezd každý mesiac spoliehajú.“ Aj z tohto okresný súd porušil zásadne procesné práva žalovaného, keď v rozpore s príslušnými ustanoveniami CSP nerozhodol pri zastavení konania vo veci samej aj o zrušení zabezpečovacieho opatrenia, čím bol naplnený odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Podľa žalovaného bolo zrejmé, že žalobca inicioval súdne konanie iba zo špekulatívnych dôvodov, a to predovšetkým ako osobnú pomstu konateľa žalobcu p. Ľuboša Barániho. Uviedol, že: „Pán Ľuboš Baráni, bývalý konateľ spoločníka žalovaného spoločnosti Cestné stavby Liptovský Mikuláš, spol. s r.o. sa pravdepodobne osobne nevyrovnal so skutočnosťou, že bol z funkcie konateľa v júli 2019 odvolaný a následne začal škodiť žalovanému ako aj spoločnosti Cestné stavby Liptovský Mikuláš, spol. s r.o., v dôsledku čoho prebiehajú viaceré nielen civilné ale aj trestné konania. V súčasnosti konkrétne prebiehajú trestné konania pred Okresným riaditeľstvom Policajného zboru Liptovský Mikuláš pod ČVS:ORP-330/2-VYS-LM-2019 a ČVS:ORP-404/1-VYS-LM-2019, pričom v oboch veciach už bolo dokonca vznesené obvinenie voči K. B. a v prvom prípade za zločin krádeže podľa § 212 ods. 3 písm. a) Trestného zákona a v druhom za prečin neoprávneného užívania motorového vozidla podľa § 216 ods. 2 písm. c) Trestného zákona. Oba skutky súvisia práve s nezákonným konaním K. B., ktorého sa dopustil po odvolaní z funkcie konateľa voči spoločnosti Cestné stavby Liptovský Mikuláš, spol. s r.o. Vzhľadom na rozsah trestnej činnosti K. B. v dôsledku antedatovaných a vyfabrikovaných dokumentov a vytváraní fiktívnych pohľadávok, je vysoko pravdepodobné, že pri jednom obvinení K. B. to neskončí a dokonca, že budú iniciované ešte ďalšie nové trestné konania pre podozrenia zo spáchania viacerých ďalších trestných činov z jeho strany. Aj v tomto prípade sú jednoznačné dôkazy, že žalobca konal minimálne v rozpore so svojimi platnými zmluvnými záväzkami, keď podal návrh na vydanie zabezpečovacieho opatrenia, ktoré malo zabezpečiť vymožitelnosť jeho údajnej pohľadávky voči žalovanému, aj keď: bol zmluvne zaviazaný previesť žalovanú pohľadávku bezodplatne na Cestné stavby Liptovský Mikuláš, spol. s r.o., IČO 31 563 732, o čom v súčasnosti prebieha ďalšie samostatné súdne konania vedené pred Okresným súdom Liptovský Mikuláš pod sp.zn. 5Cb/8/2019. Žalobca totiž nikdy nemal vlastné finančné prostriedky na poskytnutie pôžičky právnenému predchodcovi žalovaného v tomto konaní, ale tieto finančné prostriedky nadobudol práve od spoločnosti Cestné stavby Liptovský Mikuláš, spol. s r.o., IČO 31 563 732, pričom z tohto dôvodu sa aj zaviazal, že svoju pohľadávku voči žalovanému v tomto konaní na žiadosť spoločnosti Cestné stavby Liptovský Mikuláš, spol. s r.o., IČO 31 563 732 postúpi na určenú tretiu osobu.“ V rámci súdneho konania sp.zn. 5Cb/8/2019 dokonca okresný súd vydal aj v tejto veci neodkladné opatrenie, ktorým zakázal žalobcovi v tomto konaní akokoľvek nakladať so svojou údajnou pohľadávkou voči žalovanému. Aj táto okolnosť podľa žalovaného svedčila o tom, že nariadené zabezpečovacie opatrenie stratilo význam a malo byť zrušené súčasne so zastavením konania, nakoľko spor o zaplatenie údajnej pohľadávky nemôže byť vyriešený predtým, ako bude rozhodnuté v spore vedenom pod sp.zn. 5Cb/8/2019 a určené, kto je skutočným vlastníkom pohľadávky uplatňovanej žalobcom voči žalovanému, pričom v zmysle predložených dokladov v spore sp.zn. 5Cb/8/2019 bolo zrejmé, že vlastníkom pohľadávky nie je žalobca, ale práve žalovaný. Žalovaný ďalej uviedol, že: „samotná pohľadávka spočívajúca v údajnej zmluvnej pokute ani nevznikla, nakoľko žalovaný sa nedostal do omeškania, ktoré by bolo sankcionovateľné uvedenou zmluvnou pokutou. Uplatnená pohľadávka žalobcu totiž spočíva vo vyčíslenej zmluvnej pokute na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 18.07.2016, pričom však žalobca účelovo zamlčiava, že k danej zmluve bol uzatvorený dodatok, ktorý splatnosť danej pôžičky naviazal na zaplatenie úveru poskytnutého Slovenskou záručnou a rozvojovou bankou, a.s. (ďalej len ako „banka“). Konkrétne na základe zmluvy o podriadenosti dlhu č. 271863-2016/2017 zo dňa 03.02.2017 (ďalej len ako „zmluva o podriadenosti“) sa v zmysle bodu 2.7. danej zmluvy o podriadenosti splatnosť pôžičky podmienila práve splatnosťou úveru voči banke v zmysle zmluvy o podriadenosti. V zmysle bodu 2.5. danej zmluvy o podriadenosti sa súčasne jej bod 2.7. stal dodatkom zmluvy o pôžičke zo dňa 18.07.2016 uzatvorenej medzi žalobcom ako veriteľom a právnym predchodcom žalovaného ako dlžníkom. Nakoľko úver banke resp. súčasnému veriteľovi doposiaľ splatený nebol, nemohol sa ani žalovaný dostať do omeškania a tým nemohli žalobcovi vzniknúť ani akékoľvek nároky z titulu sankčnej zmluvnej pokuty, ktoré si vyčíslil a uplatňuje voči žalovanému. V tejto súvislosti súčasný veriteľ, na ktorého bola daná pohľadávka bankou postúpená, zaslal okresnému súdu v konaní sp.zn. 9Cb/60/2019, v ktorom bolo vydané zabezpečovacie opatrenie aj žiadosť o nápravu zo dňa 27.04.2020, v ktorej konštatuje, že záväzok žalovaného doposiaľ nebol zaplatený a súčasne, že pôžička žalobcu v zmysle zmluvy o pôžičke zo dňa 18.07.2016 nemohla byť splatná predtým ako bude splatená pôžička súčasnému veriteľovi, a teda že žalovaný sa ani nemohol dostať do omeškania voči žalobcovi a nemohol mu tým ani vzniknúť nárok na zmluvnú pokutu.“

4. Žalovaný v odvolaní namietal, že okresný súd mal postupovať v zmysle ustanovení CSP a súčasne so zastavením konania vo veci samej rozhodnúť aj o zrušení zabezpečovacieho opatrenia, keď je žalobcom reálnosť uplatnenej pohľadávky do značnej miery spochybnená už teraz na základe predložených listinných dôkazov a zároveň žalovanému vydané zabezpečovacie opatrenie znemožňuje jeho akúkoľvek činnosť. Súčasne žalovaný uviedol, že okresný súd v „odstavci“ 8 napadnutého uznesenia spomína, že ohľadne splnenia povinnosti žalobcu podať žalobu vo veci samej v súvislosti s nariadením zabezpečovacieho opatrenia preveruje upomínacie konanie na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp.zn. 4Up/655/2020. Okresný súd takýmto postupom, nielenže koná v rozpore s CSP, ale takýmto procesným postupom uprednostňuje výlučne záujmy žalobcu a porušuje oprávnené záujmy a procesné práva žalovaného. Žalobca totiž svoju povinnosť podať žalobu vo veci samej v zmysle uznesenia o nariadení zabezpečovacieho opatrenia mohol splniť výlučne podaním žaloby na okresný súd, ktorý je všeobecným súdom žalovaného, nakoľko v rámci upomínacieho konania nie je možné prihliadať na nariadené neodkladné a zabezpečovacie opatrenia v zmysle § 15 ods. 4 písm. j) zákona č. 307/2016 Z.z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zák. č. 307/2016 Z.z.“). Okrem toho žalovaný bol názoru, že nárok žalobcu nie je možné ani v upomínacom konaní uplatniť, nakoľko sa z jeho strany jedná o nárok vyplývajúci zo sankčnej zmluvnej pokuty z omeškania, ktorého uplatnenie je v rámci upomínacieho konania v zmysle § 3 ods. 6 písm. a) zák. 307/2016 Z.z. per analogiam neprípustné, keďže požadovaná zmluvná pokuta predstavuje viac ako päťnásobok istiny. K podaniu žaloby na všeobecný súd žalovaného zo strany žalobcu síce aj došlo, dokonca aj predtým, ako bolo zo strany žalobcu iniciované predmetné upomínacie konanie, avšak následne táto žaloba bola zobrať späť, a teda v súčasnosti z procesných dôvodov nemôže prebiehať žiadne súdne konanie o údajnej pohľadávke žalobcu. Konanie na okresnom súde bolo v zmysle uznesenia neprávoplatne zastavené z dôvodu späťvzatia žaloby a konanie pred Okresným súdom Banská Bystrica musí byť zastavené z dôvodu prekážky litispendencie. V tejto súvislosti žalovaný dôvodil, že: „Táto prekážka vzniká vtedy, ak na ktoromkoľvek súde v Slovenskej republike je už začaté konanie týkajúce sa tých istých účastníkov, rovnakého predmetu konania a rovnakých skutkových okolností, od ktorých sa odvodzuje právny nárok. Totožnosť vecí v konaní vedenom pred Okresným súdom Banská Bystrica pod sp.zn. 4Up/655/2020 a pred okresným súdom pod sp.zn. 5Cb/15/2020 je daná totožnosťou strán sporu ako aj totožnosťou predmetu konania vyplývajúceho z rovnakého titulu. Podľa § 159 CSP platí, že: „začatie konania bráni tomu, aby o tej istej veci prebiehalo na súde iné konanie. Ak na súde prebieha o tom istom spore iné konanie, súd zastaví konanie, ktoré sa začalo neskôr.“ Máme preto za to, že upomínacie konania musí v zmysle citovaných ustanovení Okresný súd Banská Bystrica z úradnej povinnosti zastaviť, keďže súd skúma z úradnej povinnosti splnenie podmienok konania, medzi ktoré patrí aj neexistencia prekážky už začatého konania (litispendencia).“ Už len z tohto dôvodu (existencia prekážky litispendencie na konanie pred Okresným súdom Banská Bystrica) bolo zrejme, že žalobca si tak podľa žalovaného nesplnil svoju povinnosť uloženú mu okresným súdom v zmysle uznesenia o nariadení zabezpečovacieho opatrenia, keďže aj upomínacie konanie musí byť z procesných dôvodov zastavené, a teda okresný súd mal súčasne so zastavením tohto konania v zmysle uznesenia zrušiť aj zabezpečovacie opatrenie. Tým, že tak neurobil, a to napriek jednoznačnej prekážke litispendencie v upomínacom konaní, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP). Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie sp.zn. 5Cb/15/2020 zo dňa 21.04.2020 (poznámka krajského súdu: žalovaný mal zrejme na mysli č.k. 5Cb/15/2020-100 zo dňa 21. apríla 2020) v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a vec mu vrátil na nové rozhodnutie a súčasne priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5. K doručenému odvolaniu žalovaného sa žalobca vyjadril v podaní zo dňa 11.06.2020 (č.l. 122 spisu). V podanom vyjadrení žalobca uviedol, že odvolanie žalovaného považuje za neoprávnené a neodôvodnené. Odvolanie žalovaného smeruje proti rozhodnutiu okresného súdu, ktorým okresný súd v plnom rozsahu vyhovel žalovanej strane. Tým, že konanie o žalobe zastavil, navyše aj v rozpore s obsahom súdneho spisu priznal žalovanej strane právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%, bol žalovaný plne úspešný v spore. Preto bolo jeho odvolanie v zmysle § 359 CSP neoprávnené, podané neoprávneným subjektom. V tejto súvislosti dôvodil, že: „Výkladom tohto ustanovenia je potrebné dospieť k záveru, že nielen rozhodnutie vo veci samej vydané v neprospech žalobcu je rozhodnutím, ktorého sa toto ustanovenie týka. Ide o generálnu klauzulu o neoprávnenosti strany podať odvolanie proti akémukoľvek rozhodnutiu, ktoré bolo v plnom rozsahu vydané v jej prospech. Medzi takéto rozhodnutia zaraďujeme aj procesné rozhodnutia vo forme uznesení, napr. uznesenie o

odmietnutí podania vo veci samej, odmietnutie žaloby o obnovu konania, zamietnutie návrhu na vydanie neodkladného opatrenia, ale aj a najmä uznesenie o zastavení konania. Rozhodnutím o zastavení konania súd žiadnym spôsobom neznevýhodnil žalovanú stranu.“ Žalobca ďalej uviedol, že odôvodnenie odvolania je postavené na konštrukcii, že okresný súd nerozhodol o celej veci, ale len čiastočne. Žalovaný sa domáhal, aby v tomto konaní bolo rozhodnuté aj o nariadenom zabezpečovacom opatrení vydanom Okresným súdom Liptovský Mikuláš pod sp.zn. 9Cb/60/2019 zo dňa 18.11.2019, pričom sa odvoláva na § 335 ods. 1 CSP a § 336 ods. 4 CSP. Takýto výklad práva bol podľa žalobcu neprípustný, nakoľko § 335 CSP stanoví povinnosť pre súd, aby zrušil zabezpečovacie opatrenie nariadené po podaní žaloby v rozhodnutí, ktorým žalobu vo veci samej odmieta, zamietla alebo zastavuje. Ustanovenie § 336 ods. 4 CSP upravuje, že v prípade odmietnutia, zamietnutia žaloby alebo zastavenia konania vo veci samej, ktorá bola podaná po nariadení zabezpečovacieho opatrenia, súd postupuje podľa § 335 CSP primerane. To znamenalo, že bol povinný zrušiť nariadené zabezpečovacie opatrenie, ale nie v konaní o žalobe vo veci samej, ale primerane, teda v konaní, v ktorom o zabezpečovacom opatrení rozhodol. Navyše okresný súd v odôvodnení jasne uviedol, že skúma aj účinky podania na Okresnom súde v Banskej Bystrici v upomínacom konaní, ktorý žalobca inicioval vo veci samej. Teda bolo zrejmé, že napriek zastaveniu konania na Okresnom súde Liptovský Mikuláš žalobca splnil podmienku podať v lehote určenej súdom žalobu vo veci samej, a preto o zabezpečovacom opatrení súd nemohol rozhodnúť. Súčasne odvolanie bolo postavené na právnej domnienke žalovaného, že len podaním žaloby na všeobecnom súde žalovaného je možné splniť podmienku podania žaloby podľa § 337 CSP. Takýto reštriktívny výklad zákona bol neopodstatnený, nakoľko žalobca môže preukázať splnenie podmienky podania žaloby vo veci samej aj tým, že podá žalobu na príslušnom rozhodcovskom súde, upomínacom súde, alebo inom všeobecnom súde podľa osobitnej miestnej alebo kauzálnej príslušnosti. Podľa žalobcu odkaz na § 15 ods. 4 písm. j) zák. č. 307/2016 Z.z. bol zavádzajúci, pretože toto ustanovenie obmedzuje podávanie návrhov iných, ako je žaloba na peňažné plnenie. Toto ustanovenie vylučuje, aby v upomínacom konaní bolo nariadené neodkladné alebo zabezpečovacie opatrenie, ale nevylučuje možnosť podať návrh na priznanie peňažného plnenia. Takisto podľa tohto ustanovenia súd neprihliada na prípadné predložené dôkazy a uplatňované nepeňažné nároky, a to žalobcu, alebo aj žalovaného. Zvýraznil, že okresný súd v konaní neidentifikoval také podmienky, kedy by na zastavenie konania bol potrebný súhlas žalovaného (§ 146 ods. 1 CSP). Teda zastavenie konania nezáviselo na vôli žalovaného a ani nemohlo byť v ďalšom konaní na jeho vôľu prihliadané. Žalovaný uviedol ako odvolacie dôvody to, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP) a že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/). Ani jeden z týchto dôvodov ale nešpecifikoval a neuviedol, v akom konkrétnom konaní súdu vidí porušenie jeho práv na spravodlivý proces, alebo z akého dôvodu je rozhodnutie súdu nesprávne. Podľa žalobcu ak jediným dôvodom podania odvolania bol chýbajúci výrok, potom bolo potrebné toto podanie kvalifikovať ako návrh na doplnenie rozhodnutia podľa § 225 CSP s poukazom na § 234 ods. 2 CSP, pričom v takom prípade musí okresný súd rozhodnúť o tomto návrhu, čo však nemá vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť ostatných výrokov. Žalobca ďalej uviedol, že konanie začalo podaním žaloby na Okresný súd Liptovský Mikuláš (§ 156 CSP). Žaloba bola vzatá späť po piatich dňoch, skôr, ako okresný súd vykonal akýkoľvek úkon k stranám sporu. Žalovaný pred zaplatením súdneho poplatku zo strany žalobcu, a skôr, ako bol spor predbežne prejednaný, podľa § 168 CSP alebo na pojednávaní, nemal žiadne procesné práva disponovať so sporom. Preto aj jeho odvolanie je samoúčelné a nemá oporu v zákone. Ak totiž nenadobudol procesné práva strany sporu v konaní o podanej žalobe, nemohol ich nadobudnúť ani v odvolacom konaní. Konanie samé osebe nemohlo mať žiadnu vadu, pretože žiadne neprebehlo a po jeho začatí bolo aj na návrh žalobcu zastavené. Na právne podanie žalovaného z 27.04.2020 okresný súd nemohol prihliadať, lebo bolo právne neúčinné. Naopak, pripustením práva žalovaného na podanie odvolania by malo konanie vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Pripustením práva na podanie odvolania úplne úspešnej procesnej strany, by okresný súd umelo predlžoval stav, kedy by v jednej veci boli podané dva návrhy, čo by v druhom konaní predstavovalo prekážku litispendencie. Pripustením odvolania by okresný súd porušil aj § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „zák. č. 71/1992 Zb.“). Okresný súd bol povinný zastaviť konanie aj z dôvodu, že nebol zaplatený súdny poplatok, ktorý v tomto prípade bol 33.193,50 Eur. Takisto nežiadal ani poplatok od žalovaného za podanie odvolania v rovnakej sume. Z uvedeného bolo jednoznačné, že žalovaný nemal mať možnosť sa odvolať voči obom výrokom uznesenia a takýto postup bol jednoznačne účelným bránením práva žalobcu, kedy zo špekulatívneho dôvodu, svojvoľne bezúspešne žalovaný uplatňuje práva, len za účelom zmarenia súdneho konania vedeného na Okresnom súde Banská Bystrica. Na základe vyššie uvedeného žalobca

žiadal, aby súd posúdil podanie žalovaného (vzhľadom na jeho obsah) ako podanie § 225 ods. 1 CSP. Súčasne žiadal o vyznačenie právoplatnosti odvolaním napadnutého uznesenia.

6. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach podľa § 379 CSP v spojení s § 380 ods. 1 CSP postupom bez nariadenia pojednávania s odkazom na § 385 ods. 1 CSP a contrario napadnuté uznesenie Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 5Cb/15/2020-100 zo dňa 21. apríla 2020 potvrdil ako vo výrokoch vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 CSP.

7. Podľa § 379 CSP v spojení s § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

8. Primárne krajský súd uvádza, že odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu posudzoval v rozsahu a v medziach odvolacích dôvodov žalovaného, obsiahnutých v podanom odvolaní v podaní právneho zástupcu zo dňa 22.05.2020 (č.l. 107 spisu), doručenom prostredníctvom elektronických prostriedkov s KEP. Podstatou odvolania žalovaného bola námietka, že nesprávnym procesným postupom mu bolo znemožnené, aby uskutočňoval patriace mu procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, a že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Podľa žalovaného, ak okresný súd konanie vo veci samej zastavil, mal súčasne rozhodnúť aj o zrušení zabezpečovacieho opatrenia, nariadeného v konaní pred Okresným súdom Liptovský Mikuláš pod sp.zn. 9Cb/60/2019.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10. Po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu, skutočnosťami ktoré predchádzali vydaniu odvolaním napadnutého uznesenia Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 5Cb/15/2020-100 zo dňa 21. apríla 2020, ako aj samotnými odvolacími dôvodmi žalovaného, obsiahnutými v podaní právneho zástupcu zo dňa 22.05.2020 (č.l. 107 spisu), odvolací súd nezistil opodstatnenosť odvolania žalovaného a v rámci vymedzených odvolacích dôvodov nezistil dôvody pre zmenu alebo zrušenie odvolaním napadnutého uznesenia o zastavení konania a priznaní nároku na náhradu trov konania žalovanému.

11. Len na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia okresného súdu a k odvolacím dôvodom žalovaného, krajský súd považuje za potrebné uviesť nasledovné.

12. K námietke odvolateľa, t.j. žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že pod vecou je potrebné rozumieť predmet konania a s ním súvisiace prejudiciálne otázky. Pod nesprávnym právnym posúdením veci treba rozumieť pochybenie súdu spočívajúce v tom, že na zistený skutkový stav neaplikoval príslušnú právnu normu alebo aplikoval nesprávnu právnu normu alebo aplikoval síce správnu právnu normu, ale jej obsah interpretoval nesprávne alebo právnu normu síce interpretoval správne, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (obdobne viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Cdo 121, 122, 123/2016 z 23. júna 2016). V danom prípade odvolací súd má za to, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie nevychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Okresný súd vo vzťahu k I. výroku o zastavení konania a vo vzťahu k II. výroku (ako závislému) o priznaní náhrady trov konania žalovanému správne aplikoval a interpretoval právne normy, citované v odôvodnení napadnutého uznesenia, s ktorými závermi a dôvodmi, tak ako dostatočne vysvetlil okresný súd v napadnutom uznesení, sa odvolací súd stotožnil.

13. Krajský súd po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu, priebehom konania pred súdom prvej inštancie konštatuje, že nedošlo ani k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces. Aj k tomuto odvolaciemu dôvodu žalovaného, krajský súd považuje za potrebné poukázať na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 329/04, ktoré sa zaoberá základným právom na spravodlivý proces, z ktorého rozhodnutia vyplýva, že ak všeobecný súd reagoval na procesné úkony sporovej strany primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu a štádia civilného procesu, v ktorom sporová strana uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, nemôže dôjsť k porušeniu základného práva na spravodlivý proces. Žalovanému procesným postupom okresného súdu nebolo zasiahnuté do žiadneho z práv sporovej strany, ktoré mu patria podľa procesnoprávneho predpisu, a to Civilného sporového poriadku. Podľa postupu súdu prvej inštancie krajský súd uvádza, že tak žalobcovi, ako aj žalovanému bola poskytnutá rovnaká možnosť na uplatňovanie ich práv a právom chránených záujmov.

Žalobcovi a žalovanému bol vytvorený rovnaký priestor okresným súdom pre uplatnenie procesných práv, ktoré uplatňovali a plnili za rovnakých procesných podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z týchto sporových strán. Krajský súd poukazuje na to, že zásada rovnosti strán v procese, ktorá sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok pre sporové strany, nebola v postupe súdu prvej inštancie žiadnym spôsobom porušená a bola dodržaná zásada práva na spravodlivý proces, ako aj princíp rovnosti zbraní tak pre žalobcu, ako aj pre žalovaného.

14. Vo všeobecnosti krajský súd uvádza, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je aj právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces, ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodoval v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03 - uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veľkom senáte sp. zn. 1 VCdo 2/2017 zo dňa 19. apríla 2017). Žalovanému procesným postupom okresného súdu nebola znemožnená realizácia jemu patriacich procesných oprávnení a ani zmarená možnosť aktívnej účasti v spore. Vadou konania je len taký závadný procesný postup, ktorým sa sporovej strane znemožní realizácia tých jej procesných práv, ktoré jej procesnoprávny predpis priznáva za účelom ochrany jej práv a právom chránených záujmov. Postupom okresného súdu v rámci rozhodovania o zastavení konania k porušeniu práv žalovaného na spravodlivý súdny proces nedošlo.

15. Podľa Čl. 2 ods. 1 CSP, ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty.

16. Podľa Čl. 2 ods. 2 CSP, právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

17. Relevantné v prejednávanej veci bolo, že okresný súd na základe dispozitívneho úkonu žalobcu - späťvzatia žaloby v celom rozsahu, a to v podaní právneho zástupcu (č.l. 59 spisu), doručenom prostredníctvom elektronických prostriedkov s KEP, konanie zastavil.

18. Podľa § 144 CSP, žalobca môže vziať žalobu späť.

19. Podľa § 145 ods. 1 CSP, ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví.

20. Podľa § 146 ods. 1 veta druhá, na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

21. Krajský súd považuje za potrebné vo všeobecnosti uviesť, že dispozičný princíp je základným princípom civilného procesu, ktorý je typický pre konania sporové. Vychádzajúc plne zo zásady „autor dominus litis“, t.j. žalobca je pánom sporu, je primárne na žalobcovi, či bude spor začatý a či bude tiež ukončený. Konkrétne sa dispozičný princíp prejavuje najmä v práve realizovať tzv. dispozičné úkony, ktorými je nakladanie s konaním, resp. predmetom. Niektoré z týchto úkonov sú v dispozícii všetkých strán konania, niektoré môžu realizovať iba strany v určitom procesnom postavení. Späťvzatie žaloby je jedným zo širokej škály dispozičných oprávnení žalobcu ako strany v konaní, s postavením tzv. „dominus litis“ (pána sporu), ktorý prejavuje svoju vôľu nepokračovať ďalej v konaní s úmyslom dosiahnuť jeho zastavenie bez meritórneho rozhodnutia. Teda žalobca týmto spôsobom svojvoľne disponuje sporovým konaním ako celkom a súd je povinný dispozičný prejav vôle žalobcu rešpektovať a po späťvzatií žaloby pokračuje v konaní tak, aby bolo toto konanie aj bez ďalšieho prejednávania veci zastavené. Výnimku z tohto pravidla predstavuje iba alternatíva, keď zastaveniu konania bráni kvalifikovaný nesúhlas žalovaného.

22. Z obsahu spisového materiálu vyplývalo, že žalobca sa žalobou v podaní právneho zástupcu (č.l. 2-8 spisu), podanou na Okresnom súde Liptovský Mikuláš dňa 20.03.2020 domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť sumu 638.675,99 Eur s príslušenstvom a náhrady trov konania titulom zmluvnej pokuty, dohodnutej v zmysle ustanovení Zmluvy o pôžičke zo dňa 18.07.2016. Podaním doručeným okresnému súdu dňa 23.03.2020 (č.l. 59 spisu), žalobca uskutočnil dispozitívny procesný úkon späťvzatie žaloby v celom rozsahu, z dôvodu nesprávneho petitu a nesprávne určeného súdu, pričom žiadal, aby okresný súd rozhodol, tak, že konanie zastavuje a žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. Súčasne dňa 02.04.2020 bolo okresnému súdu (aj bez jeho výzvy) doručené podanie žalovaného v podaní právneho zástupcu zo dňa 01.04.2020 (č.l. 72 spisu), v rámci ktorého o.i. so späťvzatím žaloby žalobcu vyjadril súhlas. Keďže okresný súd považoval podmienky podľa § 145 ods. 1 v spojení s § 146 ods. 1 veľa druhá CSP za splnené vo vzťahu k dispozitívnemu úkonu žalobcu v podaní právneho zástupcu (č.l. 59 spisu), odvolaním napadnutým uznesením č.k. 5Cb/15/2020-100 zo dňa 21. apríla 2020 rozhodol o zastavení konania (výrok I.) a o priznaní nároku na náhradu trov konania žalovanému v rozsahu 100 % (výrok II.). Z charakteru sporu teda jednoznačne vyplývalo, že sa jedná o sporové konanie, v ktorom sa v plnej miere uplatňuje zásada dispozičná s predmetom konania a s konaním samým. V dôsledku dispozičného úkonu žalobcu - späťvzatia žaloby v celom rozsahu, v podaní právneho zástupcu (č.l. 59 spisu), žalobca prejavil spôsobom nevyvolávajúcim pochybnosti o účinku, ktorý ním táto strana konania mienila vyvolať, svoju vôľu nepokračovať v konaní. Krajský súd zvyrazňuje, že súd je v sporových konaniach viazaný procesným podaním žalobcu, rešpektujúc dôsledne jeho procesné postavenie a skutočnosť, že ako „dominus litis“ má právo disponovať konaním, ktoré sám inicioval, preto sa súd musí obmedziť v tomto štádiu konania len na skúmanie procesných podmienok oprávňujúcich zastaviť konanie, pričom je povinný dispozičný prejav vôle žalobcu rešpektovať a konanie zastaviť, tak ako to upravuje § 145 ods. 1 CSP a odvolací súd už nemohol prihliadať k dodatočným námietkam žalovaného, na ktoré poukazoval v podanom odvolaní, v podaní právneho zástupcu zo dňa 22.05.2020 (č.l. 107 spisu).

23. V odvolaní žalovaný namietal postup okresného súdu, ktorý bol podľa neho v rozpore s § 336 ods. 4 v spojení s § 335 ods. 1 CSP.

24. Podľa § 335 ods. 1 CSP, neodkladné opatrenie nariadené po začatí konania vo veci samej súd prvej inštancie aj bez návrhu zruší rozhodnutím, ktorým žalobu odmieta alebo zamietá alebo ktorým konanie vo veci samej zastavuje.

25. Podľa § 336 ods. 4 CSP, ak bola žaloba odmietnutá alebo zamietnutá alebo ak bolo konanie vo veci samej zastavené, platí ustanovenie § 335 primerane.

26. Odvolací súd upriamuje pozornosť na znenie § 336 ods. 4 CSP, ktorého aplikácie sa žalovaný v odvolaní dovoľáva, z ktorého teda vyplýva, že § 335 CSP sa použije primerane. Podľa odvolacieho súdu práve vzhľadom na primeranosť aplikácie § 335 CSP cez úpravu v § 336 ods. 4 CSP nemal odvolací súd dôvod na to, aby postup okresného súdu, ktorý napadnutým uznesením nezrušil nariadené zabezpečovacie opatrenie vyhodnotil ako nesprávny. Východiskom pre odvolací súd boli okolnosti a skutkový stav prejednávanej veci vedenej pod sp.zn. 5Cb/15/2020 (teda tejto odvolacej veci) vo vzťahu k veci vedenej Okresným súdom Liptovský Mikuláš v samostatnom (v inom) konaní sp.zn. 9Cb/60/2019, predmetom ktorého konania bolo nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Z napadnutého uznesenia okresného súdu vyplynulo, že „žalobca podal na Okresný súd Liptovský Mikuláš dňa 20. 03. 2020 žalobu, ktorou sa voči žalovanému domáha zaplata sumy 638.675,99 EUR s príslušenstvom a náhrady trov konania titulom zmluvnej pokuty, dohodnutej v zmysle ustanovení Zmluvy o pôžičke zo dňa 18. 07. 2016. Žalobu podal z dôvodu uznesenia Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 9Cb/60/2019 zo dňa 18. 11. 2019, právoplatného dňa 21. 02. 2020, ktorým mu súd vo výroku II. uložil povinnosť podať na príslušný súd v lehote 30 dní od právoplatnosti žalobu o zaplata sumy 638.675,99 EUR s príslušenstvom voči žalovanému“ (č.l. 101 spisu), že existencia ďalšieho vyvolaného súdneho konania, o ktorého dôvodnosti má síce žalovaný podľa tvrdení v odvolaní pochybnosti, a to cez ním uvádzanú prípadnú aplikáciu § 159 CSP, avšak nebolo preukázané, že by predmetné konanie vedené Okresným súdom Banská Bystrica pod sp.zn. 4Up/655/2020, bolo konaním, ktoré by predstavovalo prekážku pre zastavenie konania v prejednávanej veci odvolacím súdom (sp.zn. 14Cob/103/2020) na základe späťvzatia žaloby žalobcom.

27. Na základe vyššie uvedeného je nutné konštatovať, že v čase rozhodovania okresného súdu boli splnené všetky predpoklady preto, aby okresný súd v dôsledku jednoznačne a nespochybniteľne

prezentovanej vôle žalobcu - späťvzatia žaloby v celom rozsahu následne konanie podľa § 145 ods. 1 CSP zastavil. Odvolací súd preto uznesenie Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 5Cb/15/2020-100 zo dňa 21. apríla 2020 potvrdil ako vo výrokoch vecne správne rozhodnutie postupom podľa § 387 ods. 1 CSP.

28. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP, v spojení s § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP, nakoľko v odvolacom konaní bol plne úspešný žalobca. O výške náhrady trov odvolacieho konania s poukazom na § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie.

29. Rozhodnutie bolo odvolacím súdom prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.